

Skatteministeriet
Nicolai Eigtveds Gade 28
1428 København K
pskerh@skm.dk

Att.: Jesper Leth Vestergaard

København, den 26. marts 2009

Harmonisering af selskabers aktie- og udbyttebeskatning m.v. – effekter for investeringsforeningsbranchen

InvesteringsForeningsRådet har modtaget forslag til Lov om ændring af aktieavancebeskatningsloven og forskellige andre love (Harmonisering af selskabers aktie- og udbyttebeskatning m.v.) i høring.

Vores primære fokus ved denne reform er at sikre en fornuftig realisationsbeskatning af personers avance på udloddende investeringsbeviser.

Herudover har vi gennemgået forslaget og fundet visse andre uhensigtsmæssigheder, der vil blive gennemgået nedenfor.

Fuld udlodningspligt af alle aktieavancer i § 16C-foreninger

Skattekommissionen foreslog i sin rapport i afsnittet om harmonisering af aktie- og udbyttebeskatning, at reglen om skattefrihed for aktier ejet af selskaber i mere end 3 år afskaffedes, samt at den eksisterende realisationsbeskatning blev afløst af lagerbeskatning.

Herudover skrev man i rapporten:

”Ejertidsreglen afskaffes også for aktiebaserede investeringsforeningers aktiebesiddelser, men der indføres ikke lagerbeskatning og udlodningsbestemmelserne ændres, så der ikke sker beskatning af enhver avance straks ved realisation. Det skal ikke være mindre attraktivt at investere i aktiebaserede investeringsbeviser sammenlignet med at investere i en aktie, hvor den løbende beskatning kun omfatter udbytter.”¹ [vores fremhævning]

Skattekommissionen foreslog altså, at foreningerne fremover ikke skal udlodde realiserede avancer på aktier. Herved opnåedes, at personer, der investerer i investeringsforeninger også

¹ Lavere skat på arbejde Skattekommissionens forslag til skattereform, februar 2009, s 104.

først bliver beskattet af disse akkumulerede avancer, når de selv realiserede deres bevis - ligesom det i dag er tilfældet for avancer på aktier ejet i mere end tre år.

I det foreliggende lovforslag har Skatteministeriet imidlertid valgt kun at tage første del af Skattekommissionens forslag med. Forslagets § 1, nr. 9, medfører nemlig at *samtlig*e realiserede aktieavancer i foreningen skal udloddes – og dermed vil der i modsætning til Skattekommissionens forslag ske beskatning af *enhver avance* straks ved realisation.

Lovforslaget argumenterer som følger: "*Der bør derfor heller ikke være nogen tre års regel ved opgørelsen af minimumsudlodningen, idet beskatningen af investeringer i udloddende investeringsforeninger skal afspejle beskatningen ved den direkte investering.*"²

Netop dette lykkes ikke med lovforslaget. Tværtimod medfører forslaget en markant fremrykning af beskatningen hos den personlige investor sammenlignet med den direkte investering i aktier.

Som det også vil blive uddybet nedenfor medfører udlodningspligten også en betydelig risiko for, at en investor via store skattepligtige udlodninger påføres et kurstab, som investoren ikke kan fradrage, når det realiseres, fordi han/hun har omlagt sin portefølje fra aktier til obligationer - eksempelvis i forbindelse med forberedelse af tilbagetrækning. Havde investoren derimod investeret direkte i aktier ville han selv være herre over, hvornår avancen på aktien skulle realiseres og dermed komme til beskatning.

Endelig blev investorer med mindre beholdninger (under 100.000 kr.-reglen) ved ændringen af aktieavancebeskatningsloven i 2005 lovet fortsat skattefrihed af deres aktieavancer. Skattereformen bryder dette løfte, fordi fremrykningen af beskatningen på investeringsbeviser gradvist udhuler og til sidst helt fjerner den skattefrie aktieavance. Aktier ejet direkte under 100.000 kr. grænsen bevarer deres skattefrihed.

Illustration af fremrykning af beskatning

Følgende skematiske eksempel viser fremrykningen af beskatningen i forhold til den direkte investering:

² Almindelige bemærkninger afsnit 3.1., s 37.

	Investeringsforening	Direkte investering
Købskurs	100	100
Ny kurs efter kursstigning	200	200
Kursstigning	100	100
Kursstigning i %	100 %	100 %
20 % af investorerne vælger at sælge til kurs 200. Avanceopgørelse ved salg af beviser hhv. aktier:		
	20	20
Foreningen sælger 20 % af aktierne i porteføljen for at få penge til at indløse de udtrædende investorer		
	40	
Der realiseres dermed en udlodningspligtig avance på:	20	
Dette giver en udbytteprocent på (20/100):	20 %	
80 % af investorerne får udbytte på 20 % svarende til:		
	16	
I alt	36	20

Udover den forskel i skat som eksemplet illustrerer, ligger der endnu en skattebelastning indbygget i modellen efter de foreslåede regler. Når der skal udloddes 16, skal der – umiddelbart før generalforsamlingen – sælges yderligere aktier for at skaffe likviditet til udlodningen.

Hvis det antages, at den indre værdi før generalforsamlingen stadig er 200, vil et sådan salg medføre en realiseret avance på 8, der – alt andet lige - vil skulle udloddes i det efterfølgende indkomstår. Med den potentielle udlodning året efter er den samlede avance til beskatning oppe på 44 - alene pga. udtræden af medlemmer i foreningen. I eksemplet sker der slet ingen porteføljepleje.

En investors beslutning om salg af investeringsbeviser vil dermed udløse skat hos alle andre investorer.

Udlodningsreglerne bygger på det såkaldte transparensprincip, der skal stille investorerne i foreningen, som om de havde ejet foreningens aktiver direkte. Eksemplet viser, at investorer, der investerer direkte i aktier først beskattes af avancer, når de sælger deres beviser. Og at investorer, der bruger en investeringsforening, beskattes uden selv at foretage sig noget.

Påvirkninger af udtrædende investorer på blivende investorer kan også ske i foreningerne i dag. Foreningen kan dog begrænse skadevirkningerne for de blivende investorer ved at anvende langsigtede investeringsstrategier. Det gør det muligt at sælge aktier, der har været ejet i mere end tre år, hvorved foreningen kan undgå udlodning.

Hvis afskaffelsen af tre års reglen medfører, at alle avancer skal udloddes, kan udlodning - af født af andre investors handlinger - ikke forhindres.

Skatteministeriet anfører i denne sammenhæng, at ”En nettoafgang har ikke relation til skattereglerne”³. Det er rigtigt. En investeringsforenings pligt til at være åben for emission og indløsning følger af de regelsæt, der henhører under Økonomi- og Erhvervsministeriet. Men de to regelsæt spiller sammen og påvirker de samme virksomheder. En nettoafgang i foreningen vil føre til en massiv fremrykning af beskatningen hos de øvrige investorer. Det er et faktum, og vi mener, det bør tages i betragtning, når skattereglerne udformes

Dette taler derfor imod fuld udlodningspligt for udloddende investeringsforeninger.

Skat på udlodning uden sikker adgang til fradrag af tab på avancen

Skattepligtige udlodninger fra foreningen vil modsvares krone for krone af et kurstab på beviserne⁴. Men skatteregnestykket kommer ikke til at gå lige op. Tabet kan nemlig først fradrages ved realisation af selve beviset, og fradraget vil være kildeartsbegrænset.

Dette betyder, at en investor, der beslutter sig for at omlægge sin portefølje fra aktier til obligationer – eksempelvis fordi han nærmer sig sin pensionsalder - aldrig få værdien af dette tab igen, fordi investor aldrig vil få en indkomst fra børsnoterede aktier at modregne tabet i.

Havde investor investeret direkte i aktier og ikke løbende handlet (før den endelige afståelse som i eksemplet ovenfor) ville han naturligvis ikke have bedre adgang til tabsfradrag end ved investeringsbeviser. Men han ville undgå udlodningerne, som i sig selv forøger det tab, der opstår ved salg af investeringsbeviser.

Dette taler dermed også mod fuld udlodningspligt for udloddende investeringsforeninger.

Ophævelse af kildeartsbegrænsning på tab på aktiebaserede beviser

Regeringen genfremsatte i indeværende folketingssamling et forslag (L63⁵), der bl.a. indeholdt en bestemmelse om at ophæve den såkaldte kildeartsbegrænsede tabsfradragsadgang på børsnoterede aktier. Visse dele af L63 findes nu i forslaget til Lov om ændring af aktieavancebeskatningsloven, skattekontrolloven, kildeartsloven, ligningsloven og forskellige andre love (Enkel og effektiv kontrol samt mindre skatteplanlægning). Ophævelse af kildeartsbegrænsningen er dog ikke blandt de elementer, der er taget med over.

Kildeartsbegrænsningen betyder i dag, at realiserede tab på børsnoterede aktier og aktiebaserede investeringsbeviser kun kan fradrages i realiserede gevinster og udbytte på tilsvarende værdipapirer. I L 63 blev det foreslået, at alle aktietab skulle kunne modregnes i anden aktieindkomst, og at skatteværdien af negativ aktieindkomst (inkl. tab på børsnoterede aktier) skulle kunne modregnes i årets slutskat.

³ Bemærkningerne til § 12, nr. 9, side 113.

⁴ Da kursen på investeringsforeninger knytter sig til de daglige opgørelser af indre værdi i foreningen.

⁵ Forslag til lov om ændring af aktieavancebeskatningsloven, skattekontrolloven og andre skattelove. (Ændring af sondringen mellem børsnoterede og unoterede aktier)

Ophævelsen af kildeartsbegrænsningen var et godt forslag, og de argumenter, Skatteministeren fremførte i forbindelse med fremsættelsen af L63, holder også den dag i dag.

Vi vil derfor opfordre til, at forslaget om ophævelsen af kildeartsbegrænsningen for alle børsnoterede aktier medtages igen.

Et særligt problem opstår dog ved fastholdelse af kildeartsbegrænsningen for de aktiebaserede investeringsbeviser, hvis den fulde udlodningspligt gennemføres. Omsættelige investeringsforeningsbeviser, anses per definition som børsnoterede, jf. aktieavancebeskatningslovens § 3, nr. 3. Den udvidede udlodningspligt medfører, at aktiebaserede beviser fremover langt oftere vil udsættes for kurstab. Vel at mærke kurstab, der er helt uafhængige af markedsudviklingen og alene afledt af skattereglerne.

Kombinationen af forhøjet sandsynlighed for kurstab på beviset, fuld beskatning af udbytte og en kildeartsbegrænsning af fradragsretten (på et evt. tab på beviset) er en urimelig belastning af investorer i udloddende investeringsforeninger. Mange vil derfor aldrig kunne udnytte deres tab.

Derfor bør kildeartsbegrænsningen under alle omstændigheder ophæves for udloddende foreninger, jf. ligningslovens § 16 C.

Ophævelsen kan evt. begrænses til foreninger, der efter lov eller vedtægter løbende skal være åbne for emission og indløsning. Når en sådan begrænsning kan være fornuftig, er det, fordi det netop er investorer i foreninger med en pligt til at indløse investorer, der udsættes for de største kurstab.

Investorer med investeringsbeviser fratages skattefrihed af placeringer under 100.000 kr. grænsen

En formentlig utilsigtet konsekvens af kravet om fuld udlodningspligt er, at investorer med mindre beholdninger af aktier og aktiebaserede beviser, der hidtil har været garanteret skattefrihed af avancerne på beholdningen - den såkaldte 100.000 kr. regel – fremover vil få de skattefrie avancer omdannet til skattepligtige udbytter.

Det anføres i bemærkningerne⁶, at reglen om skattefrihed for små beholdninger ejet mere end tre år blev ophævet. Skatteministeriet glemmer i denne forbindelse, at der indførtes en overgangsregel, der skulle sikre, at avancerne på de små beholdninger, der allerede var investeret, bevarede deres skattefrihed fremadrettet. Aktiebaserede beviser kunne også indgå i beholdningerne og avance på foreningens aktier ejet i mere end tre år kunne akkumuleres i bevisets kurs.

Nu vil alle avancer optjent og realiseret i foreningen - bl.a. pga. de ovenfor beskrevne indløsninger - skulle udloddes (og beskattes). Beviserne opnår derfor ikke længere de skattefrie kursstigninger, som investorerne kunne havde forventet, da overgangsreglerne for de små beholdninger blev indført. Og i det omfang investorerne lider et tab på beviset, vil dette ikke være

⁶ Bemærkningerne til § 12, nr. 9, side 113.

fradragsberettiget, fordi beviserne er omfattet af overgangsreglen for små beholdninger – på trods af at de løbende udlodninger, der har ført til tabet, er beskattet fuldt ud.

Med den nye udlodningspligt er der dermed stor forskel på om investoren har investeret i beviser eller direkte i aktier under 100.000 kr.-grænsen inden januar 2006.

Denne nye situation for investorer med beviser omfattet af overgangsreglen taler også mod en pligt til fuld udlodning fra investeringsforeninger.

Likviditetsdræn på investeringsforeninger

Som vi har påvist ovenfor, vil den udvidede udlodningspligt medføre et meget uheldigt likviditetsdræn for foreningerne.

Ministeriet skriver i bemærkningerne:

”Hertil kommer, at en række af de tidligere forudsætninger for opfattelsen om belastning (likviditetsdræn) af investeringsforeningerne har ændret sig. Investeringsforeningerne kan således anbringe op til 25 pct. i andre aktiver end aktier. Det er en udvidelse i forhold til tidligere som betyder, at investeringsforeningerne har lettere ved at anbringe realiserede gevinster sikkert, indtil de udloddes.”⁷

Der henvises øjensynligt til ændringen af den såkaldte 25 % grænse i aktieavancebeskatningslovens § 21, stk. 3. Reglen indebærer, at foreningerne kan placere op til 20 % af de samlede aktiver i andet end aktier. Ændringen bestod imidlertid alene i en ændring af de typer aktiver foreningerne kan placere i. Der er ingen ændring af grænsens størrelse.

Det er i den forbindelse også centralt, at det i Finanstilsynets regelsæt stilles betingelser om, at en forening kun kan have accessorisk likviditet. En forening kan altså ikke ligge med op til 20 % i kontanter i længere perioder. En forening er nødt til i al væsentlighed at have hele sin formue aktivt placeret for ikke at under-performe i forhold til den direkte investering.

Et krav om fuld udlodningspligt kan derfor udgøre en trussel for foreningernes likviditet og betalingsevne.

Teknisk udbytte – ikke en oplagt løsning på problemet

Skatteministeriet anfører, at foreningerne selv bestemmer, hvorvidt minimumsudlodningen fra en forening de facto skal udloddes eller ej og at likviditetsdrænet dermed kan undgås. Ministeriet henviser dermed til muligheden for at lade en udloddende forening være ”teknisk udloddende”.

Skatteministeriet skriver bl.a.:

”Reglerne om udlodning er udformet således, at investeringsforeningerne i princippet ikke behøver at udlodde, selv om medlemmerne beskattes heraf. Når investeringsforeningerne i dag typisk udlodder, er det formentlig af hensyn til deres medlemmer, så de har likvider til at

⁷ Bemærkningerne til § 12, nr. 9, side 114.

betale skatten med. En udlodning af hele minimumsudlodningen kan dog ikke begrundes i skattereglerne, idet dette går videre end, hvad der behøves til betaling af skatten.”⁸

Dette er ikke helt i overensstemmelse med virkeligheden. Der er mange grunde til, at foreningerne kun i ganske begrænset omfang vælger modellen med teknisk udbytte.

For det første, kan hverken VP's indberetningssystemer eller SKATs tilsvarende systemer, der skal modtage information og udbytteskat, håndtere teknisk udbytte i dag. Derfor risikerer investorer i en forening, der benytter teknisk udbytte, vanskeligheder med at sikre korrekt indberetning af det skattepligtige beløb, hvilket i værste fald giver forkert skattegrundlag og deraf følgende problemer med udredning hos SKAT. Dette problem vil forstærkes, hvis de felter, der her er i spil, låses fremover.

Vi vil derfor opfordre SKAT til at få løst de systemrelaterede problemstillinger ved teknisk udbytte.

For det andet vil det være svært at forklare konceptet i de teknisk udbyttebetalende foreninger. Investorerne skal bl.a. - for at få den rigtige skattemæssige behandling - sikre sig, at deres anskaffelsessum korrigeres til den endelige avanceopgørelse med allerede beskattede beløb fra hvert år i ejerperioden.

For det tredje har investeringsforeningerne pligt til på vegne af investorerne at indeholde udbytteskat af minimumsudlodningen – også selv om denne ikke udbetales i kroner og øre. Indeholdelsespligten betyder bl.a., at investeringsforeninger står med et problem, hvis den både har investorer for hvem, der skal indeholdes udbytteskat, og investorer, der ikke skal indeholdes for (eksempelvis pensionsdepoter med frikort). Udlodningen skal være den samme på alle beviser og et konkret beløb vil aldrig være optimalt for alle typer af investorer på en gang. De forskellige investortyper vil derfor skulle have hver deres afdeling, for at få en korrekt udlodning udbetalt henholdsvis akkumuleret. Dermed forsvinder en del af de stordriftsfordele, der er ved at samle mange typer investorer i én og samme afdeling.

Af disse grunde fravælger danske foreninger i dag teknisk udlodning. Ovennævnte problemer skal derfor løses, før foreningerne med fordel kan overgå til denne type udlodning.

Indeholdelse af udbytteskat giver ulige konkurrencevilkår

En lidt anden problemstilling i forbindelse med teknisk udlodning er, at kun investeringsfonde *baseret i udlandet* har mulighed for helt at undlade at udlodde og dermed være rent teknisk udloddende.

Selv hvis alle de nødvendige systemer kom på plads, ville dansk baserede foreninger som minimum være nødt til at udlodde, hvad der svarer til den indeholdelsespligtige udbytteskat. Denne indeholdelsespligt er udenlandske fonde ikke underlagt.

⁸ Bemærkningerne til § 12, nr. 9, side 113.

Der er altså ikke lige konkurrencevilkår mellem danske investeringsforeninger og vores udenlandske konkurrenter på dette område.

Vi skal derfor nok en gang gentage vores opfordring til Skatteministeriet om at afskaffe indeholdelsespligten på teknisk udbytte.

InvesteringsForeningsRådet deltager gerne i et samarbejde med ministeriet, der som mål har at opbygge et hensigtsmæssigt indberetnings- og indeholdelsesregime for teknisk udloddende foreninger.

Skatteministeriet ønsker ikke nye kreative indpakninger

Kerneområdet for ligningslovens § 16C er foreningstyper omfattet af Lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. (herefter LIS)⁹. Investeringsforeninger baseres på en fælles europæisk standard regelfæstet i UCITS direktivet¹⁰. Formålet med UCITS er at sikre offentligheden adgang til et produkt med indbygget investorbekyttelse via offentligt tilsyn og gennemsigtighed i investering og omkostninger. Investeringsforeninger er den almindelige investors adgang til den risikospredning, som kun velhavende og professionelle investorer ellers har mulighed for at opnå.

§ 16 C rummer dog langt mere, end foreninger omfattet af reglerne i LIS. Skatteministeriet anfører i bemærkningerne:

”Endelig skal bemærkes, at med den foreslåede ændring af reglerne for selskabs beskatning af porteføljeaktier - beskatning uanset ejertid og efter lagerprincippet, jf. lovforslagets § 1, nr. 10 og 30, så er placering af aktier i et holdingselskab ikke længere tillagt en fordel. Med kravet om, at alle aktieavancer medtages ved opgørelse af minimumsudlodningen, skabes således ligestilling mellem placering af aktier i et holdingselskab og investering i en udloddende aktiebaseret investeringsforening.”¹¹

Det indikeres altså, at et af målene med udlodningspligten er at sikre, at den type investorer, der i dag benytter sig af en holdingselskabskonstruktion, ikke fremover blot laver deres egen form for § 16 C-foreninger. I forhold til dette mål virker det mere hensigtsmæssigt at udforme en værnregel, der forhindrer misbrug af loven, i stedet for at ødelægge det for de mange helt almindelige foreninger omfattet af LIS.

Eksempelvis kunne man indbygge kriterier i definitionen i § 16C vedrørende risikospredning af investeringen, fri omsættelighed af andelene eller handel på autoriseret markedsplads eller andre afgrænsninger, der forhindrer misbrug, ud fra objektive ikke diskriminerende kriterier.

Andre uønskede effekter af fuld udlodningspligt af aktieavancer

Udover de konsekvenser af udlodningspligten, vi allerede har beskrevet, skal en række andre problemstillinger nævnes her:

⁹ Lovbekendtgørelsen nr. 929 af 18. september 2008, ændret ved lov nr. 133 af 24. februar 2009.

¹⁰ Rådets direktiv af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) 85/611/EØF

¹¹ Bemærkninger til § 12, nr. 9, side 114.

- Investorerne vil løbende skulle geninvestere udbyttet for ikke at udhule deres opsparing. Dette koster penge til kurtage og gebyrer til VP og vil derfor mindske den samlede opsparing.
- Omfanget af realiserede tab og urealiserede gevinster i afdelingen bliver afgørende for investorens valg af afdeling – hvilket er uhensigtsmæssigt.
- Fuld udlodningspligt vil føre til markant højere udbytter. Det vil forøge risikoen for, at foreningen ikke kan betale det deklarerede udbytte, hvis aktiekurserne falder meget i årets første måneder (som eksempelvis i 2009). Udbyttet opgøres og fastlåses ultimo året, men afdelingen må ikke have det låste udbytte liggende i kontanter indtil udlodning uden at iagttage den almindelige 25 % regel i aktieavancebeskatningslovens § 21, stk. 3. Hvis udlodningen eksempelvis er fastsat til 65 % og aktiernes kurs bliver halveret, vil foreningen ikke kunne betale udbyttet. Konsekvensen vil blive, at foreningen må overgå til beskatning efter aktieavancebeskatningslovens § 19 og investorernes afkast vil blive lagerbeskattet med kapitalindkomstsatsen frem for realisationsbeskattet som aktieindkomst.

Provenupåvirkning af at tillade foreninger at akkumulere avancer

Vi vil gøre opmærksom på, at en model, der følger Skattekommissionens forslag, og altså tillader at akkumulere aktieavancerne i foreningerne, *ikke* er en måde at opnå en *lavere* beskatning og derved opnå særlige fordele.

Sammenlignes Skattekommissionens model og lovforslagets model med situationen i dag, er der alene tale om periodeforskydninger.

Men der er altså ikke tvivl om, at også Skattekommissionens model medfører fuld beskatning af de akkumulerede avancer, når investoren sælger sit bevis. Ligesom avance på en almindelig aktie beskattes, når en person sælger sin aktie. På denne måde sidestilles investering i forening og investering direkte i aktier. Begge dele underlægges realisationsbeskatning.

Udskydelsen af skatten på avancerne i udlodningen ved akkumulering vil i øvrigt alene gælde personer, der investerer frie midler. Pensionsopsparinger og fremover også selskabsinvestorer er nemlig lagerbeskattede af investeringsforeningsbeviser.

Andre bestemmelser i forslaget

Udover det allerede anførte har vi fundet anledning til bemærkninger eller behov for afklaring i enkelte andre bestemmelser i forslaget.

Investeringsforeninger som datterselskaber

§ 20A handler om selskabers beskatning af udloddende foreninger. Da bestemmelsen ikke henviser til den nye § 8, har det den konsekvens, at en udloddende forening aldrig i skatte-sammenhæng vil kunne betragtes som et koncernselskab, uanset hvor stor en andel af foreningen en enkelt selskabsinvestor måtte besidde. Dermed vil den situation, hvor en stor inve-

stor lader sig indløse i en udloddende forening med relativt få medlemmer, heller aldrig føre til ændrede skattevilkår for de tilbageværende.

Medmindre ministeriet kan bekræfte dette, er der behov for en præcisering.

Overgangsregler i forslagets § 22

I dag er selskaber skattefri af avancer på aktiebaserede investeringsforeningsbeviser ejet i mere end tre år. Dette medfører, at § 22, stk. 6, også bør omfatte aktiebaserede beviser. Aktiebaserede beviser bør sidestilles fuldstændigt med almindelige aktier. Indføres denne ligestilling ikke, vil alle selskabsinvestorer med aktiebaserede beviser, skulle overveje at sælge og genkøbe for at sikre sig mod for lave anskaffelsværdier i forbindelse med lagerskatten fremover.

Det fremgår ganske vist af bemærkningerne til § 22, stk. 7¹², at stk. 7 *ikke* handler om aktiebaserede foreninger, hvilket leder til at tro, at aktiebaserede foreninger ejet over tre år følger aktiereglerne i stk. 6.

Selve lovteksten i stk. 7 henviser imidlertid til hele § 20A, som vedrører alle udloddende foreninger også de aktiebaserede. Der er derfor behov for en præcisering på dette punkt.

Øvrige forslag

InvesteringsForeningsRådet har gennem længere tid afventet, at Skatteministeriet ville se på de problemer, som branchen løbende har påpeget i forhold til gældende ret. Det seneste år har Skatteministeriet henvist til Skattekommissionen igangværende arbejde, men InvesteringsForeningsRådet har dog løbende forstået, at Skatteministeriet så positivt på flere af forslagene. Vi mener derfor at muligheden skal gribes ved denne lejlighed. Flere af de relevante bestemmelser er nemlig allerede ”åbnede” for ændringer i forbindelse med reformen.

Fund of Funds

Branchen har længe ønsket adgang til at etablere såkaldte ”fund of funds”- strukturer. Som sådan kan investeringsforeninger allerede i dag ifølge Finanstilsynets regelsæt investere i andre foreninger under iagttagelse af visse nærmere bestemte spredningsregler. U hensigtsmæssigheder i skattesystemet sætter dog grænser for anvendelsen.

Konkret vil det være vigtigt, at en udlodning fra en aktiebaseret udloddende forening (forening 1) kan passere igennem en anden udloddende forening (forening 2), før udlodningen modtages hos en investor uden at udlodningen mister sin opdeling i forskellige indkomsttyper. I dag medfører bestemmelserne i ligningslovens § 16 C og personskattelovens § 4 a, at udbytte, der udloddes fra forening 1 til forening 2 beskattes som kapitalindkomst, når udbyttet videreudloddes til forening 2's medlemmer. Dette sker på trods af, at en del af udbyttet fra forening 1 stammer fra aktieavance og –udbytte, der ville være beskattet som aktieindkomst ved direkte eje.

¹² Bemærkninger til § 22, stk. 7, siden 132

Herudover ønsker InvesteringsForeningsRådet, at obligationsbaserede foreninger skal kunne investere i obligationsbaserede foreninger. Dette vil kræve, at aktieavancebeskatningslovens nuværende § 22, stk. 2 og 3 ændres således at foreningerne kan investere i andre obligationsbaserede foreninger (foreninger omfattet af henholdsvis § 22, stk. 2 eller § 22, stk. 3) udover aktiver omfattet af kursgevinstloven.

Ministeriet har tidligere modtaget skrivelser med en nærmere beskrivelse af ønskerne. Vi sender dem gerne igen, hvis ministeriet ønsker det.

Indeholdelse af udbytteskat fra § 19-foreninger

Kildeskattelovens § 65, stk. 3, 1. pkt., bør ændres således, at der ikke indeholdes udbytteskat af udbytte fra § 19-foreninger. Indeholdelsen giver i dag anledning til en del problemer i forhold til indberetning og en svær forståelse af reglerne hos investorerne, da der er tale om kapitalindkomst for personer, hvoraf der pludselig indeholdes udbytteskat, som om der var tale om aktieindkomst. Indberetningsmæssigt lander udbyttet tilsyneladende som aktieindkomst for personer og udbytteindkomst for selskaber. Branchen er i dialog med SKAT om den praktiske håndtering af de gældende regler, men problemet kunne måske løses ved at ophæve indeholdelsespligten.

Det er yderst vigtigt, at problemet løses, navnlig før felterne på dette område "låses".

Sproglige bemærkninger

I bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 31 og 44, beskrives lagerprincippet for aktier og andele omfattet af aktieavancebeskatningslovens § 19. På forslaget side 74 anføres, at "*Primo og ultimoværdien opgøres som den indre værdi*". Vi skal for god ordenskyld gøre opmærksom på, at de værdier, der skal anvendes ved lageropgørelsen efter den nuværende § 23, stk. 5, er "markedskursen". § 23, stk. 5, der bliver stk. 7 ændres ikke materielt. Dermed går vi ud fra, at henvisningen til begrebet indre værdi, må være en fejl.

Hvis der er spørgsmål til det anførte, står InvesteringsForeningsRådet naturligvis til rådighed.

Med venlig hilsen

InvesteringsForeningsRådet

Jens Jørgen Holm Møller

Karen Leth Jensen